

Prin aceasta am cunoscut dragostea

Prin aceasta am cunoscut dragostea

„Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați" 1 Ioan 3.16

Dacă vrem să avem o vedere exactă în ce privește dragostea, trebuie să ne oprim gândul asupra perfecțiunii și gloriei care sunt ascunse în El, în contrast cu păcatul, căderea morală și mizeria care ne caracterizează pe noi. Este important aceasta, pentru că numai așa vom putea să facem față obligației care ne revine ca o consecință a acestei favori de nespus.

Domnul Hristos Și-a manifestat dragostea dându-Și viața pentru noi. Ca urmare, noi trăim viața Lui, o viață de dragoste. Un lanț admirabil este pus astfel înaintea noastră: El a iubit, El Și-a dat viața pentru noi; noi trăim viața Lui, noi iubim.

Și acum, să vedem obligația: trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dragostea în noi trebuie să meargă la fel de departe. Așa au făcut Priscila și Acuila față de apostolul Pavel, pentru că ei „și-au pus capul în joc" ca să-i scape viața lui (Romani 16.4). Oare ar fi făcut ei aceasta pentru orice alt credincios umil și fără distincții particulare? ne întrebăm. Probabil că da, pentru că ei sunt puși în fruntea unei lungi liste de credincioși onorați, care sunt salutați în Romani 16. Iată până unde merge dragostea de calitate divină.

Dacă dragostea este chemată să meargă atât de departe, ea are un motiv mai mare să meargă până la un alt punct, situat mai aproape decât acela. Sunt multe feluri de a-ți da viața pentru frați, fără ca aceasta să implice moartea sau un pericol real de moarte. Cei din casa lui Ștefana, de exemplu, „s-au dedicat ei înșiși sfinților spre slujire" (1 Corinteni 16.15). Ei nu și-au dat viața pentru sfinți, dar le-au consacrat viața lor. Ei îl serveau pe Domnul Hristos servind mădulele Trupului Său aici, pe pământ; astfel își manifestau dragostea într-un fel practic.

Dragostea lui Dumnezeu trebuie să locuiască și în noi. Dacă dragostea locuiește în noi, ea trebuie în mod necesar să țâșnească și în afară, spre aceia care sunt copii ai lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu are nici o nevoie pe care noi am putea s-o prevedem; dacă ar avea, atunci animalele de pe mii de munți ar fi la dispoziția Sa. Copiii lui Dumnezeu au amărăciuni și nevoi în această lume. Modul practic de a ne arăta dragostea noastră pentru Dumnezeu este de a avea grijă de copiii Săi, atunci când îi vedem în nevoie. Dacă avem cu îndestulare din bunurile acestei lumi și nu avem milă de fratele nostru, care duce lipsă, dacă preferăm să ne saturăm singuri, atunci este sigur că dragostea lui Dumnezeu nu locuiește în noi.

Subliniem aici un cuvânt caracteristic epistolei, și anume verbul „a rămâne", cu toate că este folosit în sensuri și în contexte diferite; acest cuvânt repetat deseori ne ajută să păstrăm în memorie continuarea gândului apostolului. Pentru că el se ocupă cu ceea ce este fundamental și esențial în viața și natura divină, este folositor să vorbească despre lucrurile care „rămân".

Versetul 18 nu se adresează numai copilașilor, ci tuturor copiilor lui Dumnezeu, independent de creșterea lor spirituală. Noi trebuie să ne amintim că dragostea din Dumnezeu nu este un simplu sentiment; nu este vorba de cuvinte afectuoase care ne ies din gură, ci este acțiune și realitate.

Potrivit versetului 16, dragostea pe care am cunoscut-o nu constă numai din cuvinte, ci s-a manifestat printr-un act de devotament suprem. Dragostea lui Dumnezeu rămâne în Domnul Hristos și El Și-a dat viața pentru noi.

Dacă dragostea lui Dumnezeu rămâne în noi, vom exprima dragostea noastră față de frații și surorile noastre prin fapte, nu numai prin cuvinte. „Și prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui" (1 Ioan 3.19). Noi suntem născuți din adevăr și, ca urmare, adevărul însuși se manifestă în acțiunile noastre. Dar nu numai cei din jurul nostru sunt siguri că suntem din adevăr, ci și noi înșine căpătăm această siguranță în propriile noastre inimi, înaintea lui Dumnezeu.

Un om poate să cumpere un pom, un măr despre care i s-a spus că este de un anumit soi; pentru a-l convinge de acest lucru se poate să i se dea un certificat semnat de horticultorul care l-a sădit și l-a îngrijit. Desigur, totdeauna este posibilă și o eroare! Numai dacă la sezonul fructelor el va culege din acest pom un soi bun de mere, atunci va putea avea - atât cât este posibil - deplina siguranță că pomul este într-adevăr un soi bun.

Când dragostea și adevărul lui Dumnezeu își poartă roadele în viață, și aceasta prin fapte, atunci inimile noastre pot fi perfect sigure că suntem din adevăr. Vai! această convingere poate să lipsească. Mulți chiar obiectează faptul că asemenea roade care sunt de dorit, de multe ori lipsesc. Este exact ce-ea ce apostolul anticipează în versetul 20; gândindu-ne la aceste lucruri, inimile noastre ne condamnă. Ce solemn este faptul că Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate lucrurile! Solemn și fericit!

Să vedem cum această certitudine a lucrat în inima lui Simon Petru în expunerea din 1 Ioan 3.21. Petru, care s-a lăudat cu dragostea lui pentru Domnul atât de încrezător, a dat greș când a fost vorba să arate lucrul acesta în practică! El s-a lepădat de Domnul Isus de trei ori cu jurământ. Atunci Domnul l-a întrebat în trei rânduri asupra aceluiași subiect, sondându-i astfel conștiința. În loc să fie sigur, Petru era condamnat de propria lui inimă, cu toate că în adâncul ființei sale știa că îl iubea cu adevărat pe Domnul.

Dacă Petru ar fi avut o conștiință sigură despre căderea lui, nu i-ar fi putut vedea toată profunzimea, dar Domnul știa toate lucrurile, El o vedea. Și tot pentru același motiv El mai știa că, în ciuda acestei căderi, în inima lui Petru era o dragoste autentică. Astfel, Petru spune: „Doamne, Tu știi toate: Tu cunoști că Te iubesc" (Ioan 21.17). El era fericit că Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și că El știe toate lucrurile. O, de am putea să facem și noi la fel dacă vom fi într-o situație asemănătoare!

Dimpotrivă, se întâmplă - mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu - ca inima noastră să nu ne condamne (versetul 21); ca viața, dragostea și adevărul lui Dumnezeu să fie active în sufletul nostru, exprimându-se într-o formă practică. Atunci avem încredere și îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu. Avem libertate în prezența Sa; putem să-l expunem cererile noastre cu siguranța că ni se va răspunde și că vom primi la timpul potrivit ceea ce dorim.

La versetul 22, expresia „orice” ne oferă un cec în alb, lăsându-ne grija să-l umplem. Dar acest „noi”, care-l însoțește, este limitat prin ceea ce urmează, ca și prin ceea ce-l precedă. Este vorba de cei pe care nu-i condamnă inima lor, de cei care păzesc poruncile Domnului și care practică lucrurile plăcute înaintea Lui. Acelora le poate fi încredințat cecul în alb.

Credincioșii care iubesc cu fapta, nu numai prin cuvinte, sunt marcați de ascultarea care place așa de mult lui Dumnezeu. Cel care se caracterizează prin ascultare va avea gândurile și dorințele în armonie cu cele ale lui Dumnezeu; ceea ce va cere va fi după voia Lui, de aceea va primi lucrurile pe care le dorește.

Noi păzim poruncile Lui; dar una dintre porunci reiese într-un fel particular și are ca obiect două lucruri: credința și dragostea (versetul 23). Noi trebuie să credem în Numele Domnului Isus Hristos - Fiul lui Dumnezeu, apoi să ne iubim unii pe alții, așa cum le-a poruncit El ucenicilor, îndeosebi în Evanghelia lui Ioan (13.34- 35).

Recunoaștem aici două lucruri care sunt foarte des menționate în epistole: apostolul Pavel nu fusese încă la Colose, dar mulțimea lui Dumnezeu cu privire la ei. „Auzind despre credința voastră în Hristos Isus și despre dragostea pe care o aveți către toți sfinții” (Coloseni 1.4). Aceste două lucruri bine cunoscute sunt dovada unei convertirii reale, care evidențiază o lucrare a lui Dumnezeu.

Ceea ce ne este poate mai puțin familiar este că una sau alta poate fi considerată ca poruncă. Merită să notăm cu grija faptul că, dintre toți apostolii, Ioan este cel care pune mai mult accent pe poruncile care sunt date celor credincioși. El a scris atunci că ceilalți apostoli s-au depărtat de ele și că tendința de a transforma harul în toleranță se accentua. Credem că de acolo vine insistența lui deosebită în acest subiect.

Nu este nici o poruncă a legii pe care trebuie să o practicăm pentru a ne stabili dreptatea înaintea lui Dumnezeu. Dacă intrăm în această comuniune cu Dumnezeu, vom descoperi în curând poruncile și nu este nimic incompatibil între acestea.

Ele sunt în totală concordanță pentru că numai prin ascultarea de porunci poate comuniunea să fie gustată și menținută.

Acest aspect este scos în relief în versetul 24, unde găsim că cel credincios, mergând în ascultare, rămâne în Domnul Hristos. La sfârșitul capitolului precedent, copiii, toată familia lui Dumnezeu, sunt îndemnați să rămână în El. Acolo se află tot ce conduce la o viață creștină adevărată și rodnică. Aici vedem faptul că a rămâne în El depinde numai de ascultare. Aceste două lucruri merg împreună, acționând și reacționând unul asupra celuilalt. Este adevărat că acela care rămâne ascultă, dar este la fel de adevărat că cel care ascultă rămâne.

Dar ascultarea duce la Cel care rămâne în noi și nu numai la faptul că noi rămânem în El. Dacă rămânem în El, ne vom trage din El toate izvoarele vieții noastre spirituale și El va fi văzut ca locuind în noi.

Prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat, noi știm că Hristos locuiește în noi (versetul 24). Duhul Sfânt este energia vieții celei noi pe care o avem în Hristos, iar alte pasaje îl descriu ca fiind „Duhul lui Hristos”. Cei din jurul nostru pot ști că Hristos locuiește în noi observând unele trăsături din caracterul Său, manifestate prin noi. În ce ne privește, noi știm aceasta prin Duhul Său care ne-a fost dat.

În capitolul 2 se vorbește de Duhul Sfânt ca fiind „ungerea”, care dă chiar și copiilor mici o capacitate de a cunoaște Adevărul. Dar aici este prezentat ca fiind agentul prin care Domnul Hristos locuiește în noi, pentru ca să-L putem arăta pe El aici, jos.

Duhul Sfânt locuiește acolo și pentru a da expresie Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum a făcut la început prin mijlocirea apostolilor și a profeților pe care i-a inspirat. El este puterea prin care este dat Cuvântul lui Dumnezeu la fel ca și puterea prin care Acesta este primit.

(extras din rev. Le Mess. Ev.. 1997)

Dar cine are bunurile lumii și vede pe fratele său având nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu? (1 Ioan 3.17)

clickbible.org